

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΛΕΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

Η καθηγήτριά μας Ιωάννα Τσαμπακάλου στην 2^η γυμνασίου μας παρέδιδε: «**ο Λόγος είναι αρχαία λέξη, η πρώτη έννοιά του είναι η λογική, αλλά είναι και η αιτία, η αφορμή, η αναλογία κλπ**». Τα μαθήματα της υπέροχης αυτής δασκάλας, με οδήγησαν να αποδεχτώ τον χριστιανισμό στα 27 χρόνια, από την θέση του υλισμού. «**Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος**» θα αναφέρει ο Ιωάννης στο ευαγγέλιο. Αλλά η ειμαρμένη ήταν να δημιουργήσω την δική μου κοσμοθεωρία, η οποία εξελίσσεται.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ

Ο Λόγος δεν έχει φύλο και έξω από την ύλη διεκδικεί και είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ.

Αν σκεφτείτε πόσα γραμμάτια είναι η λογική, πόσο χρόνο έχει, τι τόπο καταλαμβάνει, θα βρείτε ότι δεν έχει τίποτε από τους προσδιορισμούς της ύλης, είναι μη ύλη (άυλος). Σαν τέτοιος ενισχύει την θέση ότι είναι Απόλυτος και διεκδικεί την θέση ότι είναι ΚΑΤΙ. Δεν είναι ΟΥΣΙΑ, αφού ΟΥΣΑ είναι η ύλη. Αλλά είναι ΚΑΤΙ (ΚΑΙ ΑΝ ΤΙ).

Από την λογική του ανθρώπου, η λογική είναι κανόνες (αν θέλετε νόμοι) που διέπουν την σκέψη, είναι πλοκή ιδεών (εννοιών) και δομή της σκέψης. Έτσι διατυπώνουμε για πρώτη φορά την θέση, ότι ο Λόγος είναι ΤΡΟΠΟΣ ΥΠΑΡΞΗΣ (ΕΚΦΡΑΣΗΣ) ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ. Είναι δομή και πλοκή ιδεών.

Αν πάρετε ένα τηλεσκόπιο, θα βρείτε πλανήτες που κινούνται, ηλίους που γεννιούνται και πεθαίνουν, γαλαξίες που αλληλοεπηρεάζονται.

Αν πάρετε ένα μικροσκόπιο θα βρείτε μικρόβια, κύτταρα που είναι μονάδες της ζωής, ίσως και μόρια και αν πάρετε θεωρίες της φυσικής, υπάρχουν μικρότερα σωματίδια μη ορατά.

Αυτά όλα έχουν δομή, πλοκή και συμπεριφορά, που διέπονται από νόμους, είτε τους γνωρίζουμε, είτε όχι. Οι νόμοι αυτοί είναι η έκφραση της Λογικής της φύσης. Η Λογική επενδύεται στην ύλη, την διατάσσει και την κατευθύνει. Η ΛΟΓΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΗΣ ΎΛΗΣ, ΤΟΥ ΚΑΤΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ. ΤΟ ΚΑΤΙ είναι προέκταση της Λογικής, του τρόπου ύπαρξης του ΚΑΤΙ της Λογικής. Το ΚΑΤΙ, η Λογική, προβάλλεται σε ΚΑΤΙ, σε τρόπο Ύπαρξης.

Ο ΛΟΓΟΣ είναι ΚΑΤΙ, είναι τρόπος ύπαρξης, ενός άλλου ΚΑΤΙ, που είναι προέκταση του ΛΟΓΟΥ. Ο ΛΟΓΟΣ είναι το ΑΠΟΛΥΤΟ, το ΕΝΑ, το αδιαμφισβήτητο. Και σαν αδιαμφισβήτητο, το θέτουμε σαν ΑΡΧΗ και στην αρχή όλων. Είναι ΠΡΟΨΠΟΘΕΣΗ του ΟΛΟΥ. Η μοναδική αρχή της κοσμοθεωρίας ΤΟ ΙΔΙΟΝ, είναι ο Λόγος και το Όλο είναι απόρροια του Λόγου.

Ο ΛΟΓΟΣ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΜΗΔΕΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΟ ΟΙ ΣΧΕΤΙΚΟΙ

Απόρροια του Λόγου είναι η αντίθεση. Τα αντίθετα είναι σχετικά μεταξύ τους. Η αντίθεση είναι ΛΟΓΟΣ, είναι τρόπος ύπαρξης. Προέκταση του Λόγου, είναι ο το ΑΠΕΙΡΟ και το ΜΗΔΕΝ.

Άπειρο είναι αυτό που βρίσκεται πέρα από την εμπειρία, αλλά είναι και αυτό που δεν έχει πέρασ, τέλος. Σαν τέτοιο είναι ατελείωτος χώρος. Προέκταση και έκφραση του Λόγου, είναι ο Άπειρος χώρος, γεμάτος με συνεχή μη ουσία (Κάτι, αλλά μη υλικό). Ίσως ο Λόγος να εκφράζεται και διαφορετικά, σε μη υλικούς κόσμους.

ΔΕΝ ο Δημόκριτος ονόμαζε τις άτομες γραμμές, που συμπλέκουν τα άτομα και σχηματίζεται η ύλη. Μη-δεν (Μηδέν) ονόμαζε το κενό.

Έχουμε ένα κουτί, το τέμνουμε στα δύο, μετά στα τέσσερα, 8, 16 κλπ στο άπειρο. Τείνουμε σε ένα χώρο με Μηδέν διαστάσεις, είναι το Απόλυτο κενό, το αντίθετο του Απείρου χώρου.

Το Άπειρο είναι το άρρεν και το Μηδέν το θήλυ.

Η προέκταση του Λόγου σε Άπειρο και Μηδέν, γίνεται με την **αυτογέννησή** τους, που σημαίνει κίνηση, ποίηση, δημιουργία, σημαίνει αρχή του χρόνου. Έτσι συμφωνούμε με τον Αριστοτέλη (ότι ονομάστηκε Θεός) «από του θειν τον χρόνον τον αΐδιον» (από του ότι έθεσε σε κίνηση τον αιώνιο χρόνο). Το Άπειρο και το Μηδέν είναι χρονούμενα και σαν άρρεν και θήλυ, είναι πρόσωπα. Αυτογεννήθηκε το ζεύγος των προσωπικών Θεών, οι ΣΧΕΤΙΚΟΙ Θεοί, προϊόντα του Απολύτου Λόγου.

ΤΟ ΑΡΡΕΝ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΘΗΛΥ

Το άρρεν, οι Άπειρες δυνατότητες του Απείρου χώρου, γονιμοποιεί το Μηδέν. Δια του ΛΟΓΟΥ που τα διέπει, επινοούν τις έννοιες (τις ιδέες) και το θήλυ σχηματίζει την υπέρτατη θεωρία στους κόλπους του Απείρου. Στην φαντασία του το Μηδέν, συλλαμβάνει την Άπειρη κατανομή των αδιάστατων σημείων, τα οποία θέτει σε ταλάντωση όγκου. $V=V' \cos(\omega t + \phi)$. Όταν η φάση $\omega t + \phi = \pi/2$, τότε ο όγκος $V=0$, τότε είναι αδιάστατο σημείο της φαντασίας της Θεού. Σε άλλες φάσεις ο όγκος είναι τμήμα της μη ουσίας του Απείρου. Της μη ουσίας του Απείρου που είναι ο αιθέρας.

Ακολουθεί πύκνωση των παλλόμενων σημείων από το Άπειρο προς ένα κέντρο όπου σχηματίζεται η μακροσκοπική φυσαλίδα, το κέντρο ελέγχου των επερχόμενων συμπάντων.